

Pastorspraatje

15 februari 2025

En dan denk je na de zoveelste maandag van je leven weer gewoon naar bed te gaan, doet ineens de rechterkant van je gezicht raar; dof en tintelend. Zal wel weer overgaan, was mijn gedachte. Paracetamol er in, Nard uitgelaten en slapen. Goed geslapen maar nog met hetzelfde gevoel opgestaan. Toch maar naar de spoedeisende hulp van Bernhoven gereden waar alle alarmbellen afgingen; herseninfarct. En dan voel je dat je leven niet vanzelfsprekend is. Dat je afhankelijk bent van hen die in het ziekenhuis voor je zorgen, dat je net zo kwetsbaar bent als iedere mens in onze wereld. En dat maakt je klein en tegelijkertijd angstig. Volledige rust houden. Het deed me denken aan de priester-schrijver Gisbert Greshake die in één van zijn boeken – ‘*Priester zijn*’- opperde: ‘Jezus heeft niet *alle* zieken genezen.’ Aan welke kant zit ik nu, was mijn gedachte. Nu, bijna drie weken later mag ik er nog zijn. Wachtend op een MRI-scan die begin maart gemaakt zal worden. Ik ben er nog! Het besef dat er zovelen zijn die het er slechter van af brengen groeit met de dag. En ik ben dankbaar dat ik er nog mag zijn! Dankbaar dat ik de gelegenheid krijg om van dag tot dag weer sterker mag worden. Dankbaar voor de zovele kaarten en hart-onder-de-riem wensen die ik mocht ontvangen. Het ontroert. Dankbaar voor de inzet van kapelaan Renders, het kerkbestuur, onze kosters en koren en zovele vrijwilligers die zoveel begrip en sympathie tonen. Gisteravond (zaterdag 8) belde ik met mijn huisarts die me vertelde dat ik heel voorzichtig, heel langzaam, luisterend naar mijn lichaam weer wat mag gaan doen. Ge begrijpt dat Nard een extra koekje kreeg. We gaan weer verder. Inclusief dat ik nu beter kan begrijpen wat mensen in ziekte kunnen meemaken. Hopelijk maakt het me *nóg* meer mens. Bedankt nogmaals voor alle medeleven en gebed. Hopelijk kan ik over een jaar of vijftwintig biddend danken: ‘De Heer is mijn Herder, het heeft mij aan niets ontbroken’.

pastoor